

Edellisenä päivänä oli satanut vettä ja asfaltti oli yhä kirjava pisaroista. Kosteaa, lämmin ilma tuntui painostavammalta kuin koskaan aikaisemmin ja harmaa taivas kyynelehti hiljaa hänen puolestaan. Matka kaupunkiin kesti pienen ikuisuuden. Kummallinen olo sai jalat levottomiksi ja sydän tuntui välillä paniikinomaisesti ohittavan muutaman hauraan lyönnin. Odotus jatkui perillä. Huone täyttyi ihmisistä ja pikkupojan itku soi korviin liian raskaasti. Tuntemattomat varjot liihottivat ohitse tärkeinä ja kiireisinä. Viimein tuli hänen vuoronsa ja hän astui väsyneenä hiljaiseen huoneeseen. Hetkeä myöhemmin hän löysi itsensä suljetusta talosta. Illan tullen taivas kirkastui kuin pillailлакseen hänen kustannuksellaan. Tai ehkä se olikin aitoa iloa, valoa uudelle luvulle elämän kirjassa. Auringonlasku sävytti valkoisia seiniä keltaisin akvarellivärein. Hänen maailmansa oli pysähtynyt, vajonnut kääntymäkohtaan eräänlaiselle päätepysäkille. Makuuhuoneen demoni kuoli punaisilla pillereillä, mutta se, joka eli hänen sisällään tuntui vahvistuvan päivä päivältä. Viikot kuluivat tuijotellen tyhjiä seiniä. Yhtä tyhjiä kuin hänen mielensä. Tunteetkin olivat kadonneet, hukkuneet muistojen tuhkaamaan pimeyteen. Vain kerran hän oli itkenyt. Salaa, tietenkin. Nyt käytäviä pitkin vaelsi enää hänen ääriiviänsä. Joka ilta hän käveli rantaviivaa myöten haaveillen paikasta, jossa aikaa ei ole, eikä unelmia tarvita. Auringon lämmin kimallus laineita vasten vaihtui vaahtopäihin ja syksyn sateet kuiskivat muutoksesta, vaikka kaikkeus hänen ympärillään oli seissyt paikallaan jo kuukausia. Todellisuus pelotti. Ei hän kestänyt tavallisen maailman tunteita, oli aivan liian herkkä elämään. Ajatuksissaan hän olikin jo muualla, kaukana tästä kosmoksesta. Kivun sakeuttama huoneilma alkoi pikkuhiljaa tuoksua kodilta. Vain kuun laulu oli kyllin herkkää tuomaan lohtua kylmän kammarin nurkkaan, jossa hän häpesi syntymäänsä. Siksi pimeydestä tuli hänen uusi turvaa tuova ystävänsä.